

УДК 821.111(73)'06-312.9-93

В38

Вест, Карлі Енн

В38 Привіт, сусіде. Книга 5: Фатальні помилки / Карлі Енн Вест; пер. з англ. М. Пухлій. — Київ: Видавництво Букшеф, 2024. — 208 с.

ISBN 978-617-548-297-1

З початком будівництва парку розваг «Золоте яблуко» Аарон Пітерсон дедалі більше тривожиться за свого батька. Працюючи допізна у своєму кабінеті, Теодор Пітерсон, здається, не витримує навантаження — ігнорує, а іноді й порушує закони інженерії зі своїми новими схемами. Аарон не може позбутися відчуття, що батькові винаходи вчергове можуть призвести до трагедії, адже він повинен завершити будівництво парку цього літа. Його побоювання щодо батькової роботи ускладнюються моторошною знахідкою: під містечком Рейвен-Брукс тягнеться ціла мережа тунелів. Куди вони ведуть? І що Аарон там виявить?

УДК 821.111(73)'06-312.9-93

Ukrainian edition published by Bookchef publishing LLC by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

- © tinyBuild, LLC.
All Rights Reserved.
© 2020 DYNAMIC PIXELS™
© Пухлій М., переклад, 2024
© ТОВ «Видавництво «Букшеф»,
виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2024

Літературно-художнє видання

ISBN 978-617-548-297-1

ПРОЛОГ

ЛИСТОПАД 1965 Р.

Норман Дарбі жував нижню губу й вистукував пальцями по клавішах, вибиваючи на сторінці літери. Не встигло чорнило висохнути, як він почув гарчання з кабінету містера Кліва.

— Дарбі! Якби ти рухався ще повільніше, то переміщувався б назад у часі! Мені *негайно* потрібна ця стаття!

— Ма... майже готово, містере Клів, — озвався Норман, піднявши плечі аж до вух. — Я просто роблю останні ш... штрихи...

— Дарбі, це новини, а не Шекспір. Жени матеріал!

У «Рейвен-Брукс баннер» не було місця слабкодушним. До Нормана, звісно, доходили чутки про це, та він просто не міг передбачити, скільки антацидів* йому доведеться вживати для боротьби з печією, яку в нього щодня викликав шеф.

Із думкою про антацид Норман розправив плечі й випростався.

* Засобів для нейтралізації кислотності шлункового соку (зазвичай для пригнічення болю в шлунку). — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено іншого.

— Цей день настав, Нормане, — сказав він собі, набираючись відваги й розгортаючи останню сторінку своєї статті. — Цей день настав. Ти покажеш їм, хто такий Норман Дарбі — журналіст-розслідувач.

Він подався до кабінету містера Кліва. Однак містер Клів навіть не зволив підвести погляд.

Кабінет містера Кліва був суцим кошмаром — принаймні для Нормана Дарбі. Норман не менш як двічі на тиждень прокидався в холодному поту, побачивши вві сні ті бежеві картотечні шафи, товстий дерев'яний письмовий стіл, пластикову рослинку, про яку Норманові повсякчас думалося, що вона от-от помре, хоча насправді вона померти не могла. Може, вона просто хотіла померти. Йому снилося латунне прес-пап'є, що його містер Клів ніколи, ні на мить, не прибирав з-перед очей, навіть тоді, коли мав вийти з кабінету по склянку води. Проте найбільше Нормана переслідував у снах привид містера Кліва з масивними кісточками пальців і стрижкою «їжачком» — такою колючою, що кінчиками його волосся можна було б різати скло. Ну, а коли Норман не снів, то перебував у офісі й бачив усе це на власні очі. Як-от зараз.

Містер Клів повелівав своїми володіннями, наче король, а Норман Дарбі був його стражденним слугою.

Тільки не сьогодні.

— А ти не поспішав, — загарчав містер Клів, простягнувши руку, щоб узяти примірник,

і вп'явшись поглядом у розкладену перед ним коректуру.

Норман повільно, глибоко вдихнув і вручив папери начальникові. Він знав, що ця стаття може визначити його долю навіки: він стане або крутим журналістом-розслідувачем (а він знав, що таким і є), або штатним посміховиськом «Рейвен-Брукс баннер».

Містер Клів вирвав папери в Нормана з рук так швидко, що порізав Норманові пальця, але той навіть не здригнувся. Не наважився здригнутися. Натомість він чекав, коли його шеф відреагує на заголовок, який він так ретельно обдумав:

Норман не збирався затамовувати подих. І навіть не усвідомлював, що робить це, доки не захрипів. Він сподівався, що його інгалятор поряд. Сподівався, що містер Клів прочитає заголовок. А може, й не сподівався, що той прочитає заголовок. Приміщення почало розпливатися. Йому ввижається чи те латунне прес-пап'є засяяло?

Норман зіперся на одвірок і вже майже вирішив розвернутися й піти, але тут сталося дещо надзвичайно дивне.

Містер Клів підвів погляд.

Норман Дарбі пишався своїм умінням читати обличчя. Він був у цьому майстром. Міг зрозуміти, коли хтось щасливий, боїться чи безсоромно бреше. Зокрема тому він і був таким добрим розслідувачем.

Однак містер Клів був єдиною людиною, якої він ніколи не міг зрозуміти. Вираз його обличчя ніколи не відповідав тону. Відповіді ніколи не пасували до рухів. Очі рідко виражали те саме, що й рухи вуст.

Одним словом, він був незбагнений.

І цієї миті містер Клів видавався Норманові Дарбі як ніколи незрозумілим.

Тієї миті між ними запала дивна тиша. Може, Норман просто дуже довго затамовував подих, але раптом йому здалося, що його може знудити.

А тоді в нього стався найдивніший діалог із начальником. Містер Клів показав на стілець по той бік свого показного дерев'яного столу.

— Містере Дарбі, може, сядете?

А тоді містер Клів зробив те, чого Норман ще ніколи не бачив — навіть тоді, коли «Рейвен-Брукс баннер» здобула третю премію за рік, чи тоді, коли одна з дизайнерів напекла їм усім брауні з чизкейком.

Містер Клів усміхнувся.

Норман Дарбі почав сідати на стілець навпроти свого начальника. От і все. От і настала ця мить. Його мить. Норманів шеф, неповторний містер Клів, хоче почути його думки.

Але опуститися на стілець він не встиг, містер Клів зупинив його.

— Ой, і ще, будь ласка, зачиніть двері.

Норман зупинився, присівши придивився до обличчя начальника, шукаючи якихось ознак того, що він помилився. Натомість йому знову здалося, ніби він побачив, як латунне прес-пап'є, що його так ретельно пильнував містер Клів, випромінює світло. Але ж це неможливо, хіба ні? Чи в цю штуку вбудовані батарейки?

Норман підвівся і зачинив двері.

РОЗДІЛ I

Вогники в очах.
Голова. Голова.
...

Зараз виблюю.

— Спокійно! Все гаразд, Аароне, все гаразд. Ми тебе відмиємо — просто ляж назад.

Хлопець у зеленій медичній формі дивиться на підлогу так, ніби не знає, що робити. Руки він витягнув по боках.

— Докторе Малкольме, все... ох...

Жінка у блакитній медичній формі оцінює побачене: у хлопця в забрьоханій формі крапає з рук у калюжу на підлозі.

— Я на нього блювонув, — кажу я, тримаючись за край ліжка, стискаючи тонкий матрац і борючись із новою хвилею нудоти.

— Я викличу обслуговування, — каже медсестра й виходить із кімнати.

— І ще нову форму! — гукає їй услід хлопець.

Уздовж коридору риплять кроки ще чийсь ніг, і цей звук також нестерпно гучний. Я замружую очі й падаю назад на тонку, мов папір, подушку позаду себе.

— Він прокинувся? Здається, я чув його...

Я негайно впізнаю татів голос, і сам не знаю, чому так вийшло, але щойно він входить

у кімнату, починаю плакати. Раптом мені знову чотири роки, я нажаханий, спантеличений, і врятувати мене може лише тато. Я зовсім трохи розплющую очі. Здригаюся від тихих беззвучних схлипів, а голова мене просто вбиває, проте він бере мене обома руками за шию, тулить до себе мою голову й заспокоює мене так, як колись, коли в мене бували кошмари.

От тільки це не кошмар. Я не знаю, що це таке, та не маю сумнівів, що не сплю.

Я чую, як у кімнату вкочуються коліщатка, тоді ляскає і робить свою роботу швабра, далі — медсестра вручає лікареві новий комплект одягу, лікар виходить. Медсестра лагідно бере мене за руку, міряє тиск, температуру, забирає голкою трохи крові та йде геть.

Увесь цей час тато не каже ні слова, а просто заспокоює мене, навіть тоді, коли я вже припинив плакати. Він і далі тулить мою голову до себе, обхопивши її м'ясистим передпліччям. Легенько обхопив долонею мою голову.

— А, так, тоді добре, — каже лікар, повернувшись. Лише тоді тато мене відпускає, і я дозволяю собі знов упасти на подушку.

— Травми голови — це тяжко, — каже лікар і поволі хитає головою. — Привіт, Аароне. Я доктор Малкольм.

Малкольм, як мій учитель у другому класі. Гадаю, я можу це запам'ятати.